

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: J. Š.
bytem P.
zastoupen Mgr. Kristiánem Novákem, advokátem
sídlem Nad vodovodem 3109/25, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské nám. 2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016 sp. zn. S-MHMP 45080/2016
ODA-TAX, č. j. MHMP 109682/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městské části Prahy 1, Úřadu městské části, odboru občansko správních agend, oddělení správního řízení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 12. 2015 č. j. UMCP1 187795/2015. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 21d odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále též „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že dne 31. 5. 2015 v době kolem 22.55 hod., na Praze 1, Skořepka č. o. 9 v silničním provozu užil vozidlo BMW, RZ: X, modré barvy označené jako vozidlo TAXI,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

příčemž toto vozidlo není zařazeno v evidenci vozidel taxislužby. Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě byla žalobci podle ust. § 34e odst. 3 téhož zákona uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a zákaz výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby v délce 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, bylo uloženo propadnutí věci (žlutá střešní svítlna s nápisem TAXI). Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že výrok o uložení sankce zákazu činnosti se stal v důsledku přičinění žalobce neodůvodněným, čímž bylo porušeno právo žalobce na odůvodnění rozhodnutí dle ust. § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán prvního stupně odůvodnil uložení sankce zákazu činnosti tak, že tato sankce má zabránit tomu, aby žalobce pokračoval ve svém protiprávním jednání, tímto způsobem lze žalobci zamezit nebo alespoň ztížit páčání přestupků spojených s provozováním taxislužby. Žalobce uvedl, že v době doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo toto odůvodnění již nepřiléhavé, žalobce by totiž pokračoval ve výkonu činnosti řidiče taxislužby v souladu s právními předpisy. Žalovaný se měl s danou námitkou vypořádat, avšak pouze uvedl, že splnění povinnosti po více než půl roce od spáchání přestupku nepředstavuje polehčující okolnost, žalovaný k této skutečnosti nepřihlédl, protože žalobce měl tuto povinnost splnit před zahájením provozování taxislužby. Žalobce také namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že v důsledku splnění všech zákonných předpokladů pro výkon řidiče taxislužby se snížila společenská škodlivost přestupku, i z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, čímž bylo porušeno právo žalobce podat odvolání podle ust. § 81 správního řádu. Žalobce poukázal na analogii s trestním právem, kdy zaplacením trestnost některých skutků zaniká. Zákonodárce upřednostňuje splnění závazku před trestním postihem v případě, kdy dojde k úhradě dluhu před vyhlášením odsuzujícího rozsudku. V tomto případě sice zákonodárce nic takového neříká, avšak žalobce má za to, že splnění závazku představuje polehčující okolnost, tuto úvahu lze vést i v dané věci. Státní úřady by neměly preferovat trestní postih pachatele v okamžiku, kdy je společenská škodlivost znatelně menší. Žalovaný měl sankci přinejmenším zmírnit, na námitku však nereagoval, čímž žalobci odepřel právo na odvolání a na přezkoumatelné rozhodnutí, v důsledku toho i právo na spravedlivý proces. Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, *in eventum* žalobce navrhl, aby bylo rozhodnuto o snížení trestu dle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že uložená sankce plně odpovídá předmětu deliktního jednání žalobce. Žalovaný trval na tom, že ke splnění povinnosti po více než půl roce od spáchání přestupku nelze přihlížet jako k polehčující okolnosti, tuto povinnost je třeba splnit před zahájením provozování taxislužby, nikoli až poté. Obdobné je třeba uvést i ke složení zkoušky z místopisu. Žalovaný upozornil na to, že svým jednáním dne 31. 5. 2015 žalobce porušil i další navazující povinnosti nutné pro řádné provozování taxislužby – ve vozidle neměl knihu taxametru ani měřicí soustavu taxametru, porušením povinnosti dle ust. § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě však bylo toto deliktní jednání absorbováno. Žalobce v době, kdy na střechu instaloval střešní svítlnu TAXI, musel vědět, že pokud s daným vozidlem bude nabízet zpoplatněnou přepravu formou taxislužby, má povinnost

mít při sobě úředně schválený taxametr, knihu taxametru, výpis o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby a osvědčení o úspěšně vykonané zkoušce z místopisu, tyto povinnosti však nesplnil. Žalobce byl za shodný přestupek sankcionován již v minulosti, a to v rámci správních řízení vedených MČ Praha 1 a Praha 10. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním uložených sankcí učiněným orgánem prvního stupně, výraznou měrou bylo přihlédnuto k předchozímu spáchání daného přestupku. Žalovaný je toho názoru, že uložená sankce zákazu činnosti odpovídá přístupu žalobce k plnění povinností daných zákonem o silniční dopravě. Žalovaný zopakoval, že splnění povinností po více než půl roce není polehčující okolností. Žalovaný měl za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil důvod, pro který byl žalobce sankcionován, důraz byl kladen na skutkovou podstatu přestupku, včetně hodnocení společenské nebezpečnosti. Hodnotit, zda by žalobce po splnění zákonných kritérií při provozování taxislužby žádné normy neporušoval, je dle žalovaného bezpředmětné. Žalovaný z uvedených důvodů považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl zamítnutí žaloby.

4. Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce stál dne 31. 5. 2015 ve 22:55 hod. v Praze 1, Skořepka 9, s vozidlem tovární značky BMW, modré barvy, státní poznávací značky X, označeném rozsvícenou střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední i zadní straně. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo dne 9. 6. 2015 postoupeno správnímu orgánu prvního stupně k projednání. Dne 4. 12. 2015 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. UMCP1187795/2015, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě. Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě byla žalobci podle ust. § 34e odst. 3 téhož zákona uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby v délce 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, bylo uloženo propadnutí věci (žlutá střešní svítlna s nápisem TAXI). Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Žalobce podal dne 31. 12. 2015 blanketní odvolání, které bylo dne 6. 1. 2016 doplněno. Dne 21. 1. 2016 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 45080/2016 ODA-TAX, č. j. MHMP 109682/2016, jímž podané odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle § 21d odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *řidič je k výkonu práce řidiče taxislužby povinen užít vozidlo taxislužby, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby pro něj, pokud je sám dopravcem, nebo pro dopravce, k němuž má vztah podle § 21 odst. 3 písm. a) bodu 1.*
7. Podle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě *řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že vykonává práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1.*
8. Podle § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017, lze za přestupek podle ust. § 34e odst. 2 písm. c) tohoto zákona uložit pokutu do 50 000 Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že výrok o uložení sankce zákazu činnosti se stal v důsledku jednání žalobce, který mezitím splnil všechny požadavky pro výkon taxislužby dané zákonem o silniční dopravě, neodůvodněným, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce prokazatelně dne 31. 5. 2015 nabízel přepravu formou taxislužby s vozidlem BMW, státní poznávací značky X, označeným střešní svítilnou žluté barvy s černým nápisem TAXI, aniž by toto vozidlo bylo zařazeno v evidenci vozidel taxislužby. Ke dni 31. 5. 2015 nebyly splněny požadavky ust. § 21d odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Vzhledem k tomu, že se ze strany žalobce jednalo o opakované porušení dané povinnosti, přistoupil správní orgán kromě uložení pokuty i k uložení zákazu činnosti spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby, aby žalobci minimálně ztížil další porušování dané právní povinnosti.
10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že uložená sankce odpovídá přístupu žalobce k plnění povinností, a shledal, že není důvod přihlédnout k tomu, že žalobce následně, po uplynutí více než půl roku, splnil podmínky pro výkon taxislužby. Městský soud v Praze je toho názoru, že se žalovaný s danou námitkou žalobce řádně vypořádal, když vysvětlil, proč ke splnění povinnosti v prosinci 2015 nepřihlédl jako k polehčující okolnosti a proč nepřistoupil ke změně rozhodnutí orgánu prvního stupně. Jako hlavní důvod uvedl opakované porušení dané povinnosti žalobcem, kdy předchozí sankce nevedly k nápravě. Přístup žalobce k plnění povinností daných zákonem o silniční dopravě byl tedy více než laxní.
11. Žalobce splnil požadavky pro výkon taxislužby až ke dni 14. 12. 2015, kdy bylo předmětné vozidlo zařazeno do evidence vozidel taxislužby, dne 10. 12. 2015 složil požadovanou zkoušku z místopisu. Ačkoli tedy k datu rozhodování žalovaného již žalobce splňoval všechny podmínky pro výkon taxislužby a požadavek na plnění preventivních účinků sankce se oslabil, Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobce opakovaně užíval k výkonu taxislužby vozidlo, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, a provozoval danou činnost bez potřebné zkoušky. Ani předchozí pokuty nevedly žalobce k tomu, aby danou povinnost nadále neporušoval. Ke zjednání nápravy žalobce přistoupil až delší dobu poté, co bylo zjištěno porušení projednávané nyní. Jednání žalobce tak lze posoudit jako závažné a uložení přísné sankce bylo namístě. Žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, když k dané skutečnosti nepřihlédl jako k polehčující okolnosti a jako důvod pro ustoupení od uložení sankce zákazu činnosti.
12. Pokud jde o uváděnou analogii s trestním právem, Městský soud v Praze poukazuje na to, že v daném případě nešlo o zaplacení dluhu (které výraznějším způsobem zmírňuje nastalé ohrožení zájmu chráněného trestním právem), ale o neplnění podmínek pro vykonávání taxislužby, kdy výkonem této činnosti bez řádného splnění stanovených podmínek může dojít k ohrožení dalších osob, např. cestujících či řidičů taxislužby, kteří splňují veškeré podmínky dané zákonem, a žalobce by tak, pokud by mu nebyla uložena citelná sankce, byl oproti nim nedůvodně zvýhodněn; jednání žalobce tak je společensky škodlivé, resp. ohrožuje zájem společnosti. Uložené sankce mají žalobce přimět k tomu, aby se napříště vyvaroval porušování povinností daných zákonem o silniční dopravě, a odradit i ostatní osoby od páchání podobné činnosti. Vzhledem k tomu, že pouhé pokuty nevedly k nápravě, uložení zákazu činnosti tak bylo logickým vyústěním skutečnosti, že bylo opakovaně zjištěno, že žalobce neplní své povinnosti. Žalobce je tak motivován, aby se

porušování zákona o silničním provozu nedopouštěl ani v budoucnosti, např. v případě, že žalobce zakoupí nový automobil, který by musel být zapsán do evidence vozidel taxislužby.

13. Co se týče námitek žalobce týkajících se snížení společenské škodlivosti poté, co v prosinci 2015 žalobce úspěšně složil zkoušku z místopisu a jeho vozidlo bylo zařazeno do evidence vozidel taxislužby, soud podotýká, že tato skutečnost na materiální stránce přestupku nemění ničeho. V době spáchání vytýkaného jednání žalobce podmínky dané zákonem o silniční dopravě nesplňoval, přičemž se podobného protiprávního jednání dopustil opakovaně. V době spáchání žalobci vytýkaného jednání došlo k ohrožení ostatních osob, přinejmenším cestujících a řidičů taxislužby splňujících veškeré podmínky dané zákonem (viz výše). Jednání žalobce tak ohrožovalo zájem společnosti ve smyslu § 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a byly jím naplněny veškeré znaky přestupku dle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě. Skutečnosti, jež se odehrály v prosinci 2015, na shora uvedených závěrech nic nemění. Za připuštění opačné argumentace by pak logicky hrozila zvýšená frekvence páchaní daného přestupku ze strany osob, jejichž vozidlo nesplňuje požadavky dle § 21d odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ale v blízké době naplnění těchto požadavků u nich lze očekávat (tyto osoby by se totiž logicky s touto argumentací úspěšně domáhaly snížení, popř. upuštění od uložené sankce). Správní orgán prvního stupně se materiální stránkou přestupku zabýval, a to na s. 5 svého rozhodnutí, kde při svém rozhodování vzal v potaz i společenskou nebezpečnost spáchaného jednání. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí svoje úvahy nevztáhl výslovně k materiální stránce přestupku, na druhé straně z jeho odůvodnění je jednoznačně seznatelné, že to, že žalobce svoji povinnost dle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě splnil až po více než půl roce od spáchání přestupku, na dané situaci nic nemění (viz s. 2 napadeného rozhodnutí). Z napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že ani události z prosince 2015 na závěrech o spáchání přestupku, tedy ani na závěrech o naplnění materiální stránky přestupku, nemění ničeho, přičemž soud se s touto argumentací, jak plyne ze shora uvedeného, plně ztotožňuje. Z vyložených důvodů žalobou napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné.
14. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněné a plně přezkoumatelné. Žalovaný se s veškerými odvolacími námitkami žalobce řádně vypořádal.
15. Městský soud v Praze neshledal, že by uložení sankce spočívající v zákazu činnosti bylo zjevně nepřiměřené, výše odůvodnil, proč bylo uložení této sankce v daném případě namístě, a proto nepřistoupil k moderaci dle ust. 78 odst. 2 s. ř. s. Soud doplňuje, že i přesto, že žalobce se daného jednání dopustil opakovaně, sankce zákazu činnosti mu byla uložena „pouze“ v poloviční výši ze zákonem stanovené maximální dvouleté sazby (srov. § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017), což zdejší soud v žádném případě nepovažuje za výši „zjevně nepřiměřenou“, jak předpokládá ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Návrh žalobce na uplatnění moderačního práva tak soud neshledal důvodným.
16. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně